

ת"פ 6001/08/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רחובות נגד אבבה סיום

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 6001-08-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רחובות נ' סיום
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי - סגן נשיאה

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רחובות
באמצעות ב"כ עוה"ד שרית כ"ץ

המאשימה

נגד

אבבה סיום באמצעות ב"כ עוה"ד גיל גבאי

הנאשם

הכרעת - דין

א. כתב-האישום ו"חזית המריבה":

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירות של ניסיון פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיפים 25 + 335(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, תקיפה לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל, אימים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל והחזקת סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186 (א) לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 30.7.15, בנסיבות המתוארות בעובדות כתב-האישום, ביקש הנאשם כי המתלונן יסור הצידה כדי לשוחח עמו.

הנאשם הכה בכתפו של המתלונן ואיים עליו שיתלווה אליו כדי לשוחח עמו.

הנאשם נטל בקבוק בירה ריק, ניפץ אותו, הניפו לעבר המתלונן, בעת שהוא אוחז בצווארו, קירב את שבר הבקבוק לעבר פני המתלונן ואיים שירצח אותו.

חבריו של המתלונן נחלצו לעזרתו והרחיקו את הנאשם מהמתלונן, בעוד הנאשם מנסה להיחלץ מהם ולתקוף את המתלונן.

בשלב זה, שלף הנאשם סכין קומנדו, הניפה באוויר לכיוון המתלונן, אך חבריו של המתלונן הצליחו להרחיקו לאחור.

הנאשם נמלט מהמקום.

במועד דיון ההוכחות, **מסר הנאשם כפירה, במסגרתה** אישר כי נכח במקום, פנה אל המתלונן, ביקש לשוחח עמו, אך הכחיש כי תקף אותו או איים עליו.

ב. ראיות המאשימה - דיון:

(1). אנצר מלקו, המתלונן, העיד על השתלשלות האירועים באותו יום (עמוד 7 שורה 11 והלאה).

בהתאם לעדותו, כחודשיים לפני המקרה המתואר בכתב-האישום, היה וויכוח בינו לבין הנאשם, בנוכחות אלמו מלקה (עמוד 8 שורה 1) שסב על הטענה לגניבת מצת: "שהוא טען שגנבתי לו מצת" (עמוד 7 שורה 21). לפי טענתו, הנאשם החל להעליב אותו "להגיד שאימא שלי מפגרת" (עמוד 7 שורות 23 - 24). לדבריו, הוויכוח היה כאשר הנאשם מדבר אליו "בסגנון תוקפני כזה" (עמוד 7 שורה 27).

ביום המקרה (עמוד 8 שורה 8 והלאה) ישב המתלונן יחד עם חבריו, הנאשם הגיע, הטיח את ידו בכתפו מספר פעמים (עמוד 8 שורה 12), ביקש לשוחח עמו ("אני מציע לטובתך, תבוא אני רוצה לדבר אתך" - עמוד 8 שורה 14). אחר, שבר בקבוק בירה אשר היה במקום ("ותוך כדי שהוא שבר את הבקבוק שהיה לידינו" - עמוד 8 שורה 18), אחז ביד אחת בצווארו, ואת היד השנייה האוחזת בבקבוק קירב אל צווארו: "**חנק אותי ותוך כדי עם השבר של הבקבוק בא לכיוון הגרון שלי**" (עמוד 8 שורות 18 - 19 + עמוד 9 שורה 32 + עמוד 10 שורה 3).

אחד הנוכחים, **אבי פרדה**, אחז את ידו של הנאשם: "והחבר שהיה לידי תפס לו את היד, זה החבר אבי פרדה, המזל שלי שהוא היה צמוד לידי...". (עמוד 8 שורות 19 - 20 + עמוד 10 שורה 6).

המתלונן הצליח לחמוק מהמקום (תחילה בזחילה) לאחור (עמוד 8 שורה 21).

הנאשם איים עליו שירצח אותו (עמוד 8 שורה 22).

המתלונן הצליח לקום, להתרחק, התקשר למוקד 100 של המשטרה (עמוד 8 שורה 30).

הוא לא ראה את הנאשם אוחז בסכין, אלא שמע לאחר מכן שכך היה.

המתלונן הכחיש את גרסתו של הנאשם (עמוד 10 שורה 12 והלאה).

נשאל, כיצד זה נשמע רגוע בשיחתו עם המשטרה והשיב "זה לא נשמע ככה" (עמוד 11 שורה 31).

נשאל אודות הרשעתו באירוע קודם באיומים והשיב (עמוד 18 שורה 27 והלאה).

המתלונן נחקר בחקירה נגדית, **אולם לקראת סופה הביע רצונו להפסיק את החקירה**. הפסקה זו **לא** פגעה בעדותו, משום שהייתה לקראת סופה, והוא הופגש עם עיקר העיקרים.

המתלונן לא העיד, כי הנאשם ניסה לדקור אותו למרות שתיאר: "חנק אותי ותוך כדי עם השבר של הבקבוק **בא לכיוון הגרון שלי**" (עמוד 8 שורות 18 - 19).

התרשמתי, כי המתלונן אינו מחפש את נפשו של הנאשם - הוא חזר והבהיר זאת במהלך עדותו.

העובדה שהביע רצונו להפסיק את החקירה לימדה על היעדר להט למצות את הדין עם הנאשם.

אי היכולת להשלים את החקירה הנגדית, בנסיבות, לא פגמה במשקל עדותו, אלא להיפך, היא הגיעה משום "עייפותו" מן החקירה הנגדית, שלעתים חזרה על עצמה ובמילותיו: "אין לי כוח כבר. בוא נמחק את כל מה שהיה, תשחררו אותי ודי" (עמוד 23 שורה 18). הכך ינהג מי אשר מחפש את נפשו של הנאשם?

עניין זה מתיישב עם העובדה, כי הוא לא העיד על נתונים שאותם לא יכול היה לראות, כגון החזקת הסכין.

עניין זה מתיישב גם עם עדותו, כי הנאשם **לא ניסה לדקור אותו עם שבר הבקבוק**.

יתכן והפריז מעט בהתנהגותו של הנאשם, כגון תיאור הטפיחה החוזרת על כתפו - עניין שלא אושר בידי שאר העדים שנכחו במקום - אך אין בכך כדי לבטל את עיקר עדותו.

העובדה שהמתלונן עצמו, בעל הרשעה בעבירת איומים (נ/1), אינה פוגמת במהימנות עדותו - הוא אישר זאת, השיב לנסיבות האירוע והסבירן.

בהודעותיו במשטרה (נ/2) מסר את תמצית גרסתו.

אני קובע, כי המתלונן מסר עדות מהימנה ואמינה, שניתן לסמוך עליה ממצאים, כנדרש במשפט פלילי.

(2). קיימות תמיכות לעדות המתלונן, שתיים מהן ראיות מפלילות, עצמאיות (שני עדי ראייה - אבי פרדה ומריגו פרדו) ואלו הן:

(א). גרסה מיידית - ת/1 - זהו דוח פעולה התומך בטענה, שהמתלונן הוא זה שהזמין את המשטרה וניתן למצוא בדוח את **תמצית גרסתו המיידית**, המתיישבת עם עדותו.

מעבר לכך, ההנחה היא שאין אדם (בדרך כלל) מזמין את משטרת ישראל לזירה, שיש לו בה יד פלילית.

הרושם שהתקבל אינו כזה שמלמד על מתלונן מתוחכם, אשר ירקום עלילת כזב, תוך זימון שווא של המשטרה למקום.

(ב). ת/11 + ת/12 -תמליל ודיסק שמע של השיחה שערך המתלונן עם מוקד 100 של המשטרה. במסגרת זו, מסר את תמצית תלונתו.

יצוין, כי המתלונן אינו נשמע כה לחוץ ומבוהל, כפי עדותו ("פחד וראיתי שחור, חשבתי שאני מת באותו רגע" (עמוד 8 שורות 25 - 26) וכן העיד ש"קיבל פיק ברכיים באותו רגע" (עמוד 8 שורה 27) נוכח האירוע האלים הפתאומי שחווה.

ואולם, עניין זה הינו סובייקטיבי - איש איש כפי תגובתו והתנהגותו והדרך שהיא מוצאת ביטוי אובייקטיבי.

ב"כ הנאשם טען, כי האזנה לשיחה מלמדת כי מדובר במתלונן מנוסה, שעשה "הצגה". אם כך הם פני הדברים, מדוע יציג הצגה, כה בלתי משכנעת, ולפי הטענה יתקשר רגוע למשטרה ?

(ג). מציאת שברי בקבוק בזירה - ת/3 - זהו דוח פעולה שבו ניתן למצוא את תמצית גרסתו של המתלונן. עוד נמסר, כי בזירה, על הרצפה, **אותרו שברי בקבוק ירוק.**

זוהי ראייה חפצית התומכת בהשתלשלות האירועים הנטען בידי המאשימה.

(ד). ת/2 - הנאשם, בעת עיכובו שמר על **זכות השתיקה**. בהחלט עולה שאלה, מדוע לא מסר את גרסתו המיידית אלא מילא פיו מים.

עניין זה, גם תומך בראיות המאשימה.

(ה). **מציאת הסכין - ת/16 בביתו של הנאשם** - ת/13 - ת/16 - בביתו של הנאשם נתפסה סכין שחורה בנדנה.

(ו). **אלמו מלקה**, מסר עדות (עמוד 26 שורה 6 והלאה) שבמסגרתה **אישר את אותו וויכוח שקדם לאירוע המתואר באישום**, אך היה זה וויכוח על מצת ללא אירועים חריגים (עמוד 26 שורה 24), שבמסגרתו המתלונן לא איים על הנאשם (עמוד 26 שורה 30).

הגדיר את הוויכוח כוויכוח רגיל בין "חברים": "כמו שחברים מתווכחים, קצת צעקות, לא יותר מדי" (עמוד 26 שורה 20).

לא ראה "בקבוק בירה" (עמוד 27 שורה 23).

לא שמע אמרות חריפות (עמוד 29 שורה 10). אולי נאמרו דברים אך לא החשיבם כ"איום" (עמוד 29 שורה 16).

עניין זה משליך הן על עדות המתלונן והן על עדות הנאשם.

אינו יודע דבר ממקור ראשון אודות האירוע המתואר בכתב האישום, אלא שמע מאחרים.

(ז). **אבי אווקה פרדה**, העיד (עמוד 31 שורה 1 והלאה) כי הוא ישב עם החבורה (עמוד 31 שורה 20), הנאשם הגיע, לחץ ידיים לכולם (עמוד 20 שורה 22), בידו שתייה חמה, ביקש לשוחח עם המתלונן (עמוד 31 שורה 24), לפתע **שמע קול ניפוץ של בקבוק זכוכית** (לא ראה את ניפוץ הבקבוק): "ואז שמעתי בירה מתנפצת" - עמוד 31 שורה 25), הוא הסתובב לכיוון הרעש, **הבחין בנאשם אווז בחולצתו של המתלונן**: "וראיתי את אבבה תופס את המתלונן בחולצה" - עמוד 31 שורה 26), הוא אחז בנאשם והרחיק אותו מהמתלונן (עמוד 31 שורה 26), הנאשם לא התנגד, לא הפעיל כוח, העד ליווה את הנאשם, אשר היה נסער אל ביתו, הנאשם הלך את ביתו והעד חזר אל המקום.

העד לא תיאר טפיחה של הנאשם על שכמו של המתלונן, כפי שתיאר המתלונן.

לא רצה למסור עדות, אולם המתלונן **לחץ** עליו שיעשה כן (עמוד 39 שורה 4 והלאה).

לאחר שהוכרז עוין (עמוד 34), ונחקר בחקירה נגדית, אישר, כי לאחר הישמע קול הניפוץ, הבחין בנאשם אווז בבקבוק השבור, כשידו האחרת אווזת בחולצתו של המתלונן: "**ראיתי אותו תופס בקבוק אחרי הניפוץ, את אבבה תופס את הבקבוק השבור, את זה ראיתי ותופס את המתלונן ביד השנייה בחולצה. אני כבר קמתי והרחקתי אותו. ראיתי את זה בוודאות**" (עמוד 35 שורות 30 - 31).

היד שהחזיקה את הבקבוק "הוא לא הצמיד אותה אליו, רק החזיק אותה... זה היה 15 - 20 ס"מ בין הבקבוק לבין

המתלונן... לכיוון העליון" (עמוד 36 שורות 1, 3, 5).

תחילה, אמר כי לא ראה את הנאשם או חזר בסכין: "לא ראיתי סכין" - עמוד 36 שורה 11), אולם לאחר מכן אישר כי הנאשם אחז **בחפץ שחור: "היה שלב שאבבה אחז משהו שחור"** (עמוד 36 שורה 11). לא זיהה סכין (עמוד 36 שורה 17), אך זיהה "חפץ כהה, שחור, לא יודע בדיוק את הצבע, זה היה אצלו ביד וזהו ואם זה היה סכין, למה לא השתמש בה, למה לא שלף אותה" (עמוד 36 שורות 24 - 25). אישר כי הסכין ת/16 שהוצגה לו "דומה" לחפץ שאותו ראה, אך לא זיהה אותה כסכין (עמוד 38 שורה 6).

אישר כי הרחיק את הנאשם מהמתלונן.

העיד, כי **לא ראה את הנאשם מבצע תנועת דקירה עם שבר הבקבוק שבידו**, כלומר הנאשם לא ניסה לפצוע את המתלונן: "**היד לא הייתה בתנועה**" (עמוד 40 שורה 31) (וכן תיאור מצב הדברים שהודגם בעמוד 40 שורות 27 - 29). וכן: "הוא רק עמד, מתאר לעצמי להפחיד..." (עמוד 41 שורה 5). וכן, "היד הייתה במצב סטטי, לא בתנועה" (עמוד 42 שורה 10).

תיאר את מצב הישיבה של הנוכחים ואת כיוון הליכתו של הנאשם (ת/17).

לא ידע למסור הסבר לאן נעלמה כוס המשקה שהייתה בידו של הנאשם (עמוד 41 שורה 12), אך זוכר בוודאות שהייתה בידו כוס משקה.

ניכר היה כי העד אינו חפץ לטמון ראשו בתוך הסכסוך ואינו נלהב לשתף את בית-המשפט במה שאירע.

הוא העיד טיפין, טיפין, לאחר שהנתונים המפלילים חולצו מפיו בזיעת אפיים, **אך עדיין יש בהם תמיכה ברורה לעדות המתלונן**.

ואכן, העיד: "לא רציתי לשתף פעולה באותו ערב עם החקירה" (עמוד 32 שורה 26).

ניכר היה כי העד מבקש **למעט מחלקו של הנאשם** והוא הקפיד להדגיש דברים כגון: "אם זה היה סכין למה לא השתמש בה, למה לא שלף אותה" (עמוד 36 שורות 24 - 25).

בהתאם לסדר מקומות הישיבה (ת/17 + צילום הזירה - סומן אף הוא ת/17) כאשר המתלונן ישב לימינו, והעד נזקק להטות את גופו ימינה בכדי להתבונן בו, סבירה בהחלט עדותו, כי הוא לא הבחין בתחילת האירוע, אלא מיד לאחר ניפוץ בקבוק הבירה, הפנה את מבטו ימינה (עמוד 40 שורה 15), ראה את הנאשם מחזיק את שבר הבקבוק, או חזר במתלונן

ואז הוא נלחץ לעזרה והרחיק את הנאשם מהמקום.

העד הדגים בצורה ברורה מה היה המצב הדברים, בעת שסובב את מבטו, כפי הערת בית-המשפט (עמוד 40 שורות 26 - 30) כלומר: "העד מאשר את ההצגה שאותה הציג הסנגור אתו, שלפיה הוא עומד קרוב אליו, יד שמאל על כתפו ויד ימין אוחזת במה שנחזה כשבר מדומה, במרחק של כ - 50 ס"מ ממנו".

התרשמתי מן העדות הנ"ל, ואני קובע שניתן לקבוע ממצאים, כנדרש בפלילים, בהסתמך על העדות, ובכלל זה כאלה התומכים בעדות המתלונן.

(ח). מרינו פרדו, אשר הוכרז עד עוין והודעותיו במשטרה הוגשו במסגרת סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, מסר בהודעותיו:

ראה את הנאשם מגיע "כוס נס קפה ביד" (ת/18 שורה 9).

"זה קרה ממש בשניות פתאום ראיתי את אבבה מתכופף לרצפה ואז **שמעתי חבטה של בקבוק שבור**" (ת/18 שורות 11 - 12).

"הוא התרומם ונשאר לו ביד חלק של בקבוק כמו פיה כזאת שהוא החזיק אותו ביד ימין שלו, **הסיטואציה הבאה שאני זוכר אבבה תפס את אנצגה בגרון עם יד שמאל שלו ובא עם תנופה כזאת לתת לו מכה עם שבר הבקבוק לכיוון פנים שלו תוך כדי שהוא צעק** לו משהו, אני לא זוכר כי אני בהלם מכל הסיפור הזה. אני קפאתי שם ואפילו לא קמתי להפריד" (ת/18 שורה 13 והלאה).

"**הוא בא לתת את המכה עם הבקבוק לאנצגה** ואז באותו רגע תפסו אותו שלום וטרקי והרחיקו אותו ואז הוא הוציא מתוך התחתונים שלו סכין קומנדו עם "קייס" **כזה מעור, הוא בא להוציא את הסכין מהנרתיק** ואז איכשהו העיפו אותו והרחיקו אותו והוא הלך לבית שלו" (ת/18 שורה 17 והלאה).

הודעתו ת/18 היא מתאריך 31.7.15 שעה 02:21, כלומר שעות ספורות לאחר המקרה, ולא ברור מתי הספיק המתלונן לשתף את העד בגרסתו, מה גם שעד זה מסר פרטים שלא נמסרו על-ידי המתלונן כגון **הסכין ותיאורה**, ובכלל זה "הרים את החולצה שלו והוציא מהתחתונים את הסכין קומנדו ושוב פעם רצה לדקור את אנצגה..." (ת/18 שורה 28).

יש לדחות את הטענה, כי המתלונן תיאר לו את הסכין (עמוד 52 שורה 7), שהרי המתלונן עצמו לא מסר את תאורה.

מעבר לכך, העד מוסר פרטים, כגון ציטוט של דברים שנאמרו: "אני שמעתי משהו כמו "לא נמאס לך לדבר עלי...". (ת/18 שורה 23).

העד מסר בהודעתו על התנהגותו "אני הייתי בהלם מהסיפור הזה וקפאתי מהמקום אפילו לא יכולתי לעוזר לו כי פחדתי מאוד" (ת/18 שורות 31 - 32) ואמרה כזו לא ניתן לספוג מהמתלונן, כפי טענתו, או כלשונו: "קודם הושפעת מהאמוציות של הקורבן" (עמוד 50 שורה 11).

בהודעתו המאוחרת יותר מתאריך 2.8.15 (ת/19) חזר על תמצית גרסתו ואף זיהה את הסכין. הייתה זו הודעה שאפשרה לו לארגן את מחשבותיו, והנה עדיין חזר על גרסתו בלא סייג.

לא זו אף זו: העד מסר את תמצית גרסתו כבר בתאריך 31.7.15 שעה 23:58 כפי שהיא תועדה בדוח הפעולה מאת רס"מ תמיר שפיר (ת/2): "מדובר במריגו פרדו שסיפר כי בחר שהוא מכיר בשם אבבה הגיע לספסל בו ישב המתלונן ואז הבחין בו **מניף בקבוק זכוכית שבור לעבר המתלונן...הוא ניסה להוציא סכין ממכנסיו...**", ורק לאחר מכן עד זה יחד עם המתלונן הובלו לתחנה.

לא ראיתי ראיות התומכות בטענה: "הושפעת גם מהחוקר שהלחיץ אותי, תגיד כבר נו..." (עמוד 51 שורה 24), במיוחד כאשר זו הייתה גרסתו הראשונית, כבר בזירה.

בעדותו היה ברור לכל, כי מדובר בעד שאינו חפץ לשתף את בית המשפט בידוע לו: "עדיין לא נעים לי לעמוד מול ההורים שלו" (עמוד 48 שורה 19) וכן: "לא נעים לי מהמשפחה ולא נעים לי לעמוד פה" (עמוד 51 שורה 16).

העד פתח את עדותו ואמר כי היה חבר של הנאשם ושל המתלונן, אך חברות זו תמה: "ש: מה הקשר שלך לנאשם. ת: חבר. היה מאמין שכבר לא. מבחינתי חבר" (עמוד 47 שורות 25 - 26). וביחס למתלונן: "...חבר מאמין שכבר לא" (עמוד 48 שורה 3).

יצוין, כי כבר בהודעתו ת/19 לא היה מוכן לערוך עימות במילים: "לא, אנחנו שכנים, אני לא רוצה שיהיה משהו אחרי זה אם לא איתי עם האחרים שלו. הוא בחר נקמן אני גדלתי אתו אני מכיר אותו" (שורות 13 - 15).

העד טען באופן מלאכותי ומעושה, כי הוא "זוכר במעורפל" את האירוע (עמוד 48 שורה 21), ולקראת סיום עדותו אף "איבד" את ראייתו: "אני לא רואה טוב בלילה" (עמוד 55 שורה 25).

על כן, אני דוחה את עדותו של העד בבית-המשפט, מבכר את אמרתו מחוץ לבי-המשפט ומקבל את אמרתו במשטרה (ת/18 - ת/19) במסגרת סעיף 10א(א) לפקודת הראיות כבסיס לקביעת ממצאים.

יצוין, כי העד אישר את חתימותיו על האמרות במשטרה (עמוד 49 שורה 20) ודי בכך למלא את דרישת סעיף 10א(א) "מתן האמרה הוכח במשפט", ואין צורך, בהכרח, להעיד את גובה האמרה לשם כך.

ג. פרשת ההגנה.

(1). הנאשם מסר את גרסתו במשטרה, כדלקמן:

ת/6 - אישר כי אצבעו מדממת, משבר הבקבוק (שורות 45 - 46).. טען שהמתלונן איים עליו ואף התכוון לזרוק עליו מוט (שורה 48). **אישר שביום המקרה ליטף את הנאשם בראשו, בכתפו, ורצה לשוחח עמו** (שורות 41, 79), **אישר כי נתן לו מכה בכתף** (שורה 91) טען כי הרחיק את הבקבוק ותוך כדי כך הבקבוק נשבר (שורה 82), לא איים על המתלונן (שורה 123), לא החזיק סכין קומנדו (שורה 99). טען, כי ביום הוויכוח על **המצת** המתלונן איים עליו באמצעות בקבוק בירה שאותו אחז בידו (שורות 22 - 23, שורה 65: "הרים לעברי בקבוק" (שורה 66)).

לפנינו אישור מסוים של חלקים בגרסתו של המתלונן: האצבע המדממת משבר הבקבוק, נגע בראשו, נתן לו מכה בכתף, היה וויכוח על מצת.

ת/7 - לא החזיק את הבקבוק (שורה 39), הזיז את הבקבוק הצידה, לא החזיק סכין (שורה 41), אין לו סכין קומנדו בבית (שורה 47).

ת/8 - במסגרת העימות שנערך בין המתלונן לנאשם מסר שהגיע למקום עם כוס תה ונעלי בית (שורה 24) אישר "ליטפתי אותו" (שורה 25), אישר שהדף את הבקבוק וכך הבקבוק נשבר (שורה 27).

אם הנאשם חשש מפני המתלונן, כיצד זה הגיע למקום שם נכח, בידו כוס תה ונעלי בית ?

(2). עדות הנאשם:

הנאשם העיד, בקצרה כדלקמן:

הוא מכיר את המתלונן מהשכונה (עמוד 57 שורה 17 והלאה).

היה ביניהם וויכוח שסב על "מצית", עקב כך המתלונן איים עליו, הוא חשש ממנו (עמוד 57 שורה 28 והלאה) וכן: "חוץ מזה איים אליי..." (עמוד 58 שורה 6).

ביום המקרה, הגיע למקום, לאחר שבירר טלפונית עם חבר, האם המתלונן נמצא במקום, כשהוא נועל נעלי בית ובידו כוס קפה (עמוד 63 שורות 9, 11), התקרב אל חבורת האנשים, הבחין במתלונן, נגע במצחו, חשב שאולי אפשר ליישר את ההדורים עמו, המתלונן, אשר ישב על הרצפה, עשה תנועה מהירה, אשר נטעה במוחו חשש, לכן הזיז את בקבוק הבירה שהיה על הרצפה ליד המתלונן.

יש לתמוה על גרסתו של הנאשם - אם נוכח הוויכוח על המצת שרתה אימתו של המתלונן על הנאשם ("מאירוע המצית פחדתי..." (עמוד 58 שורה 7), עד כדי כך שהמקרה "שינה לי את כל החיים..." (עמוד 62 שורה 1) ואף טרח לברר עם חבר שהוא לא נמצא במקום (עמוד 58 שורה 14 + עמוד 58 שורה 14), מדוע זה הגיע באותו זמן בנחת, כוס תה בידו, נועל נעלי בית, ויזם פגישה עם המתלונן?

יש לתמוה על גרסתו של הנאשם, כיצד אירוע ה"מצת" היה כה מאיים (עמוד 58 שורה 7 - 10) שהרי כלל לא זכר אותו, ולדבריו החוקר הזכיר לו אותו: "החוקר הזכיר לי שזה בעקבות המצית" (עמוד 57 שורה 28). ואכן בת/6 שורה 59 נרשם: "עכשיו נזכרתי זה באמת היה על מצית..." אם היה זה אירוע אלים, מאיים, מבעית, שנחרט בזיכרונו, עד אשר מנע ממנו לצאת מביתו, לברר עם חברו האם המתלונן שוהה בחוץ, לא היה נזקק לחוקר שיזכיר לו כי הוא מקורו בטענות לגניבת מצית.

יש לתמוה על גרסתו של הנאשם, מדוע מיהר ובעט בבקבוק הבירה של המתלונן, אם הגיע למקום, חשב על האפשרות ליישר עמו את ההדורים ("בוא נפתור את העניין ננסה" - עמוד 58 שורה 24), כאשר הוא עצמו "ליטפתי לו את הראש" (עמוד 58 שורה 24) ואף אמר לו שלום "מנימוס" (עמוד 63 שורה 22) וכאשר המתלונן לא ביצע תנועה התקפית ברורה, מלבד: "הוא התרומם בפתאומיות לכיוון הבירה, לא יודע אם התכוון..." (עמוד 58 שורה 25). כאשר נשאל על תמיהה זו, צצה לפתע בעדותו תנועה מאיימת ומוחשית יותר: "...הוא עשה תנועות שהוא בא לקחת את הבירה" (עמוד 64 שורה 20).

לא ברור לפי גרסתו, כיצד נחתך הנאשם בידו, וכיצד בבקבוק הבירה נשבר וגם הוא לא העניק לכך הסברים בעלי משמעות (עמוד 64 שורה 26 + עמוד 69 שורה 1). **כזכור, בת/6 - אישר הנאשם כי אצבעו מדממת, משבר הבקבוק: "ואז הבקבוק נשבר לי על היד אפילו דיממתי" (שורות 45 - 46).**

אכן, גרסתו בהודעותיו במשטרה, אינה מתיישבת עם גרסתו בעדותו ביחס לעיקר ההתרחשות באותו היום ודי אם אזכיר את ת/6 שורות 44 והלאה: "**אני לקחתי את הבירה הצידה ושמתי את היד השנייה שלי או על הפרצוף או על הראש של אדנבגר. ואז אני לא יודע מה קרה או שהוא בעט בבקבוק, הוא שכבר על הרצפה...ואז הבקבוק נשבר לי על היד...**". **לעומת עדותו:** "ש: לא החזקת בקבוק בירה ביד? ת: **ממש לא.** הוא נשבר ישר. ש: החזקת את השבר? ת: לא. אני זוכר שזה נשבר איך שניגשתי אליו. לא החזקתי אותו" (עמוד 68 שורה 28 עד עמוד 69 שורה 1).

על כן, אני דוחה את עדותו של הנאשם כבלתי מהימנה ובלתי אמינה.

(3). עד ההגנה שלום דמזה:

מסר עדות חסרת משקל.

זכר את האירוע "במעורפל, נורא במעורפל" (עמוד 73 שורה 7), וכן: "אני זוכר במעורפל..." (עמוד 73 שורה 20).

לא זכר את השיחה בינו ובין הנאשם, בטרם הנאשם הגיע אל המקום (עמוד 73 שורה 22).

לא ראה את אירוע האלימות גופו, אלא הבחין בו רק עם סיומו, משום שעזב את החבורה בכדי לעשות את צרכיו: "...קמתי להשתין" (עמוד 73 שורה 20). וכן: "אני קמתי להשתין, ואז ראיתי מן המולה כזאת, וזהו. המולה בין הנאשם למתלונן, מנסים להפריד" (עמוד 73 שורה 28) וכן: "ש: מה ראית מבין ההמולה? ת: לא כל כך, לא הצלחתי לראות כל כך משהו, פשוט הפרידו" (עמוד 73 שורות 29 - 30).

ראה את הנאשם מגיע "עם כוס תה, ואז בדיוק קמתי להשתין, ראיתי אותו מרחקו" (עמוד 73 שורה 32).

העד אימץ (עמוד 75) את הדברים שמסר ותועדו בת/15: "לטענת שלום, הוא ניסה מספר פעמים להתקשר לאבבה ולומר לו שאנדגר נמצא בפארק, אך אבבה לא ענה לו ופתאום הופיע בפארק". הא ותו לאו.

עיון בכל הדברים שמסר מלמד, כי העד סירב לשתף פעולה עם החוקר: "לא היה מוכן לשתף פעולה ולא ענה לשאלות שלי" (וכן, סעיף 2 לת/5).

אף אם אניח כי הנאשם ניסה להתקשר אל העד בטרם הגיע לזירה, נוכח חששו מהמתלונן, כדי לברר האם המתלונן נמצא במקום - מה משמעות יש לדבר? אדרבא - בהחלט יתכן, כי משלא נענה, הגיע למקום וליתר ביטחון הצטייד בסכין.

אזכיר, כי סביר בעיניי שמדובר באירוע שנמשך שניות (ת/18 שורה 11: "זה קרה ממש בשניות" + "הייתי עם הידיים על אבבה בתוך 2 שניות" - העד אבי פרדה בעמוד 41 שורה 3) (למרות הערכת המתלונן: "עניין של 3 דקות, פחות אפילו. הכל היה ממש זריז" - עמוד 11 שורה 18). על כן, סביר להניח, כי מרגע הגעת הנאשם, כאשר העד מטיל את מימיו, ועד חלוף האירוע, היה עד זה מרוכז בעיניו ולא במה שקרה.

מה שהוא **מאמין** שקרה או מאמין שלא קרה ("קשה לי להאמין" (עמוד 75 שורה 5), חסר כל משמעות.

מעבר לכך, מדובר בעד שהגדיר את מערכת אכיפת החוק "משהו שנראה לי חולה" (עמוד 73 שורה 2), וכן מי ש"לא

רציתי להיות קשור למערכת" (עמוד 73 שורה 16), ויש בכך להצביע על טיב האמון שניתן להעניק בו.

ד. מסקנות:

הנאשם הואשם בעבירות הבאות:

תקיפה סתם ואיומים: מצב הדברים, שאותו אני קובע כממצא, בהסתמך על עדותם של המתלונן ואבי פרדה, שבמסגרתו אחז הנאשם בידו האחת את המתלונן ובידו האחרת שבר בקבוק, המתקבל, כאמור, משתי עדויות מהימנות ואמינות (המתלונן ואבי פרדה) מגבש את יסודות עבירות התקיפה והאיומים.

פציעה: הנאשם הואשם בניסיון לפציעה כשהעברין מזויין, לפי סעיפים 25 + 335 (א) (1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, אך הן מעדותו של המתלונן והן מעדותו של אבי אווקה פרדה, התקבלה תמונת מצב של איום, שבמסגרתה הנאשם אחז בשבר הבקבוק בידו האחת, בסמיכות לפלג גופו העליון של המתלונן, כאשר ידו האחת אוחזת במתלונן, הוא אינו מבצע תנועה קדימה, תנועת דקירה, תנועת חיתוך וכיו"ב, באופן המתיישב עם מעשה של איום, ומותיר ספק ביחס לטענה כי ניסה לפצוע, לחתוך או לדקור את המתלונן ורק התערבותו של אבי אווקה פרדה והרחקתו מנעה זאת.

אכן, עניין זה מתקבל מאמרותיו של העד מריגו פרדו (ת/18 - ת/19), אך אין די באלו לגשר על הפער הבלתי מוסבר, כיצד שני קודמיו (ובפרט המתלונן אשר היה מצוי בלב ליבו של האירוע האלים) לא ראו את שעד זה ראה.

על כן, לא ניתן להרשיע את הנאשם ביחס לאירוע זה, בעבירת ניסיון הפציעה הנ"ל.

החזקת סכין: בכל הקשור לעבירה של החזקת סכין הקומנדו, לפי סעיף 186 (א) לחוק הנ"ל, והשימוש בו, אמנם, המתלונן לא ראה את הנאשם מחזיק בסכין, ואלו אבי פרדה, אשר זיהה את הנאשם אחוז בחפץ שחור, לא זיהה שמדובר בסכין.

יחד עם זאת החזקת הסכין והשימוש, מתקבלים מהודעותיו של העד מרגיו פרדו (ת/18 - ת/19): "...הרים את החולצה שלו והוציא מהתחתונים את הסכין קומנדו ושוב פעם רצה לדקור את אצנגה..." (שורות 27 - 28), כאשר סכין בעלת דמיון נתפסה ברשותו הנאשם.

על כן, ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של חזקת הסכין.

ה. תוצאה:

על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

החזקת סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186 (א) לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, י"ב טבת תשע"ז, 10 ינואר 2017, במעמד הצדדים